

Rahil Patel

HINDUPRÆST
MØDER
JESUS

Rahil Patel
Hindupræst møder Jesus

© ProRex Forlag 2018
www.prorex.dk
6070 Christiansfeld

© Rahil Patel 2016
This translation of **Found by Love**
is published by arrangement with Instant Apostle Ltd.

All rights reserved.

Kopiering må alene ske i henhold til lov om
ophavsret af 14. juni 1995 med efterfølgende ændringer.

Bibeltekster bringes med tilladelse fra Det Danske Bibelselskab
og er fra den autoriserede oversættelse af Bibelen fra 1992.

© Det Danske Bibelselskab 1992

Oversættelse: Helge Hoffmann

Omslag: Stoltzedesign

Tilrettelægning og sats: Christian Larsen, ProRex Forlag
Sat med Adriane Text og trykt på Eccobook papir

Tryk: Interak

ISBN 978 87 7068 153 7

Indhold

Tak	5
Prolog	7
1 Barndom og familieliv	18
2 To verdener	29
3 Forandring i hjerte og sind	43
4 Beslutningen	54
5 Stålsat og ensporet	61
6 Ingen vej tilbage	71
7 Træning og kampe	80
8 Disciplinering af sanserne	93
9 Studier og morskab	100
10 Fascinationen vokser	108
11 En pilgrimsrejse og den indre søgen	116
12 Indflydelse og vækst	130
13 Bange for at vælge	140
14 Spørgsmål	150
15 Andre metoder og lærdomme	157
16 Søgen og kamp	165
17 Begyndelsen på en hemmelig affære	174
18 En mærkelig tiltrækningskraft	184
19 De sidste dage og en lang pause	191
20 Afrejse	201
21 Grænsen krydses	208
22 Ud af buret	217
23 En søgning afsluttes	226

24	Genforening	235
25	Klædt nøgen	240
26	En dyb fylde	251
27	Guds nærvær, discipelskab og indre helbredelse ...	263
28	Bethel	274
29	Identitet og barnekår	279
30	Helbredelse og udfrielse	286
31	Overvejelser	294

Tak

Først og fremmest tak til Herren Jesus Kristus, som har sidet sammen med mig, mens jeg skrev mit livs historie.

Tak også til de mange venner, som har stået ved min side på denne rejse. Nogle af jer var der for mig, da jeg blev 'klædt nøgen', andre hjalp mig på vej under min dybe forvandling. I dømte eller bedømte mig aldrig, men viste mig bare i jeres kærlighed og omsorg hen til Jesus. I vidste, at han var alt, hvad jeg havde brug for.

Nogle af jer har grædt sammen med mig i svære tider, og mange af jer har grinet sammen med mig. Hvert øjeblik sammen med jer har hjulpet og opmuntret mig. I lod mig være den, jeg var. I jeres kærlighed plads gav I plads til, at Herren kunne forandre mig, og den forandring fortsætter på smukkeste vis. Uanset hvor på mit livs brogede rejse I har glædet mig med jeres venskab, er jeg jer dybt taknemmelig. I har bragt så stor rigdom ind i mit liv.

En særlig tak skal gå til Robin Thomson for hans uvurderlige hjælp med tilblivelsen af denne bog. Din visdom og indsigt har været uundværlig.

Note: Mange navne er blevet ændret i bogen for at beskytte folks identiteter.

"Jeg er sandheden, jeg er vejen, jeg er livet." (Joh 14,6)¹

1 Forfatterens egen omskrivning

Prolog

Vores Jaguar limousine trillede ind på parkeringspladsen til Londons Heathrow lufthavn. Decemberhimlen over vores hoveder var dækket af mørke skyer, og vinden fik bilen til at duve svagt. Jeg afsluttede telefonsamtalen med min personlige assistent og udstødte et lille suk. Ingen rejse havde nogensinde bekymret mig så meget som min forestående tur til Mumbai. Mørke tanker fyldte mit sind, som jeg sad der i bilens luksuriøse indre. Det seneste år havde taget hårdt på mig. Pratap var blevet min chauffør den dag, for alle mine andre biler var optaget andetsteds. Han og jeg havde været nære venner gennem næsten 25 år. Han kendte mine udfordringer og kampe og var min faste støtte. Han var en del af min inderkreds og kendte derfor også nogle af mine hemmeligheder.

Pratap tog sin pung frem og gav mig sit sorte American Express kort. ”Brug det, så meget du vil, hvis du får behov for det.”

Jeg tog kortet og sendte ham et smil. ”Jeg skal kun være væk i ti dage, Pratap. Jeg skal nok klare mig.”

Han trak på skulderen og svarede: ”Man ved aldrig, *swami*.”

Jeg så tilliden i hans blik og mindedes de utallige gange, han havde lånt mig et af sine kreditkort, når jeg skulle rejse. Han spurgte aldrig om noget, for jeg var ikke bare hans nære ven, jeg var også *swami* – en højt æret hindupræst – og leder af den europæiske afdeling for en af de rigeste og mest indflydelsesrige hinduistiske organisationer i verden.

”Ring til mig, hvis du får brug for det,” sagde han.

”Det skal jeg nok,” lovede jeg og løsnede med uro i sindet sikkerhedsselen.

Uniformeret personale fra British Airways stod på fortovet og ventede på mig. Da de så, at jeg var klar, åbnede de bildøren for mig. ”Det er en fornøjelse at kunne byde dem velkommen igen, hr. Patel!” De smilede imødekommende og huskede, at jeg helst ville kaldes ved det navn, der stod i mit pas, og ikke ved mit præstelige navn som swami.

Jeg havde gennem flere år benyttet British Airways, og selv bestyrelsesmedlemmerne fik besked, når jeg bestilte plads på et af deres fly. De sørgede for, at personalet stod klar til at opfylde alle mine ønsker.

”Farvel, Pratap.”

Pratap knælede uden skam ned foran mig og bøjede sit hoved helt ned til mine fødder. Så rejste han sig og omfavnede mig. Han holdt sig altid for øje, at jeg først og fremmest var hans swami, som han måtte ære og tilbede, og først derefter hans ven og arbejdsfælle.

Flyselskabets personale hankede op i min bagage og tog imod mit pas, hvorefter vi satte kursen mod skranken, hvor en mand stod parat til at tjekke mig ind. De lod mig aldrig lide den tort at stå i kø.

”Vi har reserveret Deres foretrukne sæde på første klasse til Dem, hr. Patel, og personalet er adviseret, om at de kommer ombord. De skal nok sørge for, at De ikke mangler noget og ikke bliver forstyrret på nogen måde.” Jeg fik første-klasses betjening som sædvanligt.

”Mange tak,” svarede jeg.

Mens jeg stod der i mine orange gevandter omgivet af tjennende ånder i flyselskabets uniformer, begyndte de andre passagerer at spekulere på, hvem jeg egentlig var. Jeg hørte en kvinde spørge: "Er det Dalai Lama?"

Jeg smilede for mig selv og mumlede: "Nej, kære frue. Han er buddhist, og jeg er hindu."

Jeg blev eskorteret problemfrit gennem sikkerhedskontrollen og ind i det stilfulde venteområde for passagerer til første klasse.

"Værsgo at sidde, hr. Patel. Vi har reserveret dette område til Dem. De vil blive afhentet, når boarding til Deres fly begynder."

Jeg gjorde mig det behageligt i sofaen, men kunne ikke undertrykke en stigende ængstelse. Endnu en mand i uniform kom hen og skænkede mig en kop kaffe. "Kan jeg bringe Dem noget at læse i?"

"Ja tak. Jeg vil gerne læse *Financial Times* og *Harvard Business Review*."

Mens manden fjernede sig for at hente mit læsestof, tog jeg en slurk af kaffen og spekulerede på, hvad der ventede mig i Mumbai. Der var noget, der føltes forkert. Der var et eller andet i gære i organisationens øverste ledelse, som jeg ikke kunne gætte.

Jeg var en af de mest indflydelsesrige præster i organisationen, og tusinder af mennesker i forskellige egne af verden regnede mig for én af dem, der var med til at sætte dagsordenen. Jeg var altid opmærksom og dygtig til at manøvrere rent politisk, uanset hvor speget en situation var. Jeg var ganske vist ung, men selv i den øverste ledelse passede man

på ikke at træde mig over tæerne. Det var en kendt sag, at jeg stod i et nært forhold til Guruji – meget nært endda.

Jeg lukkede øjnene for at bede og meditere over Guruji. Han havde været som far og mor for mig gennem næsten 25 år. Guruji kendte mit liv ned til mindste detalje. Han vidste alt om mine evner og talenter, resultater og synder. Hver gang jeg begik en fejl i min åndelige vandring, fik han besked. Jeg havde aldrig forsøgt at skjule noget. Næsten aldrig i hvert fald. Der var dog et enkelt forhold, som jeg ikke ønskede, Guruji nogensinde skulle få kendskab til.

Ligesom mig var Guruji swami, en hinduistisk præst, men han spillede en anden og større rolle end jeg. Han var simpelthen en gud. Selve hans navn betød, at han havde evnen til at føre enhver ud af mørket og ind i lyset. Guruji var den eneste, som kunne føre mennesker til himlen.

Jeg bad: ”Kære Guruji, du er gud og står over alt og alle. Jeg beder dig om, at du vil bringe mig ...”

”Her er Deres avis og blad.”

Jeg løsrev mig fra bønner, mens manden lagde mit læsestof ved siden af min kaffekop. I næsten samme øjeblik kom andre fra British Airways for at føre mig ombord på flyet. ”Nu er vi klar til Dem, hr. Patel. De får lov at gå ombord før alle andre, som De plejer.”

Da jeg trådte op i flyet, følte jeg, at jeg havde overskredet en grænse for første gang i mit liv. Det føltes ubehageligt og lidt uhyggeligt. Mit hjerte begyndte at banke endnu hurtigere.

Flyets kaptajn bød mig velkommen. ”Vi er glade for, at De har valgt at flyve med os, hr. Patel.”

”Jeg er også altid glad for at flyve med Dem,” svarede jeg og klarede at smile trods min ængstelse. En steward fulgte mig hen til min plads ved vinduet.

”Jeg har fået den særlige opgave at tage mig af Dem under hele rejsen, hr. Patel. Jeg står til Deres rådighed.”

Jeg takkede og satte mig til rette i mit sæde.

Jeg stirrede ud ad vinduet og tænkte igen på Guruji. Uanset hvad der var på færde, ville han givetvis støtte mig. Han var altid på min side, når der opstod uoverensstemmelser, og han reddede mig hver gang ud af svære situationer.

”Skal jeg hente noget til Dem at drikke, hr. Patel?”

”Ja tak, æblejuice ville være dejligt.” Jeg smilede til stewarden, da han gik for at opfylde mit ønske. Flyselskabet havde forkælet mig hele mit liv på næsten ugentlig basis, når jeg rejste ud til vores tilhængere over hele verden.

Guruji havde en million disciple på verdensplan, og de var alle overbeviste om, at han var den højeste gud. Jeg havde selv gennem tiden omvendt hundredvis af mennesker til denne tro og forkyndt budskabet for mange tusind. Min opgave var enkel: Byg templer, skaf flere tilhængere, skaf penge.

Gennem vinduet betragtede jeg et andet fly, der landede, og mindedes, hvordan Guruji utallige gange personligt havde sørget for at opfylde mine behov – både da jeg var barn, og efter jeg var blevet præst. Det var et stort privilegium at blive elsket af gud selv, og nu skulle jeg se ham igen for første gang efter halvandet års adskillelse – den længste periode, jeg endnu havde været væk fra ham.

Jeg så på mine hænder, der var foldet som til bøn, men

rystede lidt af ængstelse. Så brugte jeg min juice til at skylle nogle smertestillende og antidepressive piller ned. Medicinen skjulte jeg i mit bedesæt, som jeg havde gjort det i årevis.

”Skal jeg tage Deres glas, hr.?”

”Ja, mange tak.”

Jeg lænede hovedet tilbage mod nakkestøtten, mens flyet begyndte at accelerere ud ad startbanen. Så spejdede jeg ud ad vinduet efter det tempel, hvor jeg havde boet i næsten femten år. Jeg anstrengte mig, men kunne ikke få øje på det. Da slog en tanke ned i mig. *Fik jeg nu låst ind til mit kontor?* Jeg havde skjult en meget vigtig bog, som ingen måtte opdage, blandt mine hinduistiske skrifter. Hvis nogen fandt den bog i min besiddelse ...

Så skjulte skyerne pludselig alt det, jeg kendte nede på jorden, og det fik mig til at føle mig alene og isoleret. Jeg lukkede øjnene for at bede igen.

I morgen skulle jeg møde ham: Verdens mest indflydelsesrige hinduistiske leder og min personlige gud. Men i modsætning til hundredvis af tilsvarende møder gennem tiden hvilede der mærkeligt nok en mørk sky over dette. Jeg vidste, at Guruji ventede på mig, selv om han var alvorligt syg. Et møde med Guruji var en sjælden ære.

Jeg var imidlertid undtagelsen fra reglen. Alle de førende præster og ledere i organisationen vidste, at jeg ikke behøvede nogen særlig tilladelse til at besøge Guruji. Jeg var altid velkommen i hans gemakker, hvor ingen anden ellers vovede at trænge ind uden særlig tilladelse. Guruji lagde altid alt andet til side for at mødes med mig. Der var tusind

andre præster, som ikke nød denne begunstigeelse, og jeg var sikker på, at mange i deres stille sind misundte mig denne ubegrænsede adgang.

At flyve på første klasse betød, at jeg kunne ligge ned og sove, men på trods af denne behagelighed sov jeg som sædvanlig uroligt på turen. I søvne vendte stemmerne og argumenterne tilbage og larmede i mit sind. Mørke skikkelser iagttog mig skjult bag døre. Jeg følte en elektrisk strøm gennem min krop og udstødte et lille skrig.

”Hr. Patel?”

Jeg vågnede let chokeret. ”Ja?”

Frygten stod sikkert at læse i mit ansigt, men min oppasser smilede uforstyrret. ”Vi er ved at lægge an til landing i lufthavnen i Mumbai. Skal jeg rette Deres stol op for Dem og skaffe Dem af med tæpperne?”

Jeg tvang et smil frem. ”Ja, selvfølgelig ... mange tak.”

Landingen gik glat. Uden for mit vindue lå det indiske landskab som det meste af året afsvedet af solen. Om et par dage var det årets sidste dag, og jeg ville fortsætte mine ensformige rutiner ind i år 2012.

”Vores personale på jorden venter på Dem uden for døren, hr. Patel.”

Om cirka tre timer ville jeg stå ansigt til ansigt med min nærmeste ven, min far og min gud; den mand, der havde forvandlet mit liv.

”Tak, I tager jer altid så godt af mig.”

Med de ord rejste jeg mig og gik hen mod flyets udgang for igen at træde ud i Indien, mit fædreland. Jeg havde planlagt et ophold på ti dage, hvorefter jeg ville vende tilbage til

min behagelige tilværelse i London. Jeg var ikke klar over, at mine planer snart ville ændre sig drastisk.

Med British Airways-folkenes hjælp kom jeg hurtigt gennem tolden. Når jeg mødte Guruji, ville jeg overrække ham mine gaver: en eksklusiv fodcreme fra Guerlain, en dyr parfume fra Yves Saint Laurent og en æske belgiske chokolader til hans personlige oppassere. Jeg var kendt for altid at have gaver med, og mine gaver var med til at forlene Guruji med stil og klasse i andres øjne.

Min bil stod parkeret ved ankomsthallen. Nu var det slut med at blive båret på hænder og fødder af British Airways, og min chauffør kastede sig ud i Indiens vanvittige trafik. Mens vi dyttede og snoede os vej mod templet, lukkede jeg øjnene og bad lidt mere. I tankerne befandt jeg mig allerede i Gurujis gemakker, og jeg gennemgik i tankerne, hvad jeg ville sige, så jeg ikke skulle glemme noget. Jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle forvente, og chaufføren var meget fåmælt, hvilket bare gjorde mig endnu mere mystificeret.

Efter omkring en times kørsel parkerede vi i templets gård, og portneren eskorterede mig til mit værelse, der lå på etagen under Gurujis gemakker.

Jeg tog et brusebad og gik så ned i templet for at vise gudbillederne respekt og bøje mig for dem. Jeg vidste, at jeg ikke kunne spise noget, før jeg havde set Gurujis ansigt. Det ville være respektløst at spise, før jeg havde set ham og kastet mig ned for hans fødder. Hans personlige sekretær havde allerede informeret ham om, at jeg var ankommet, og han var begyndt at forberede vores møde.

Jeg fik at vide, at han sad og skrev breve, og at alle de ledende præster var i byen.

Jeg var forberedt på at få stillet nogle meget lumske spørgsmål. Nogle af de mest betydningsfulde swamier havde øjne og ører over hele verden og kunne skaffe de oplysninger, de ønskede. Jeg ville bare nægte alt. Mine mange års erfaring inden for organisationen ville komme mig til gode. Jeg var ikke nem at trænge op i en krog.

Min plan var at gå direkte til Guruji som det første. Når først jeg havde talt med ham, var jeg dækket ind og kunne håndtere hvem som helst og hvad som helst.

Jeg gik op ad trapperne til Gurujis gemakker. Oven for trappen stod lederen af velfærdsafdelingen og ventede på mig. "Velkommen, kære ven. Havde du en god tur?" Han så bekymret ud, og mens jeg bøjede mig for ham, besluttede jeg mig for at sige så lidt som muligt. Han var en god mand, som gennem hele mit liv havde formanet mig til altid at træde varsomt.

Mit problem var, at jeg var både nysgerrig og skarpsindig. "Ja tak, turen gik fint."

Han førte mig ind på sit kontor. "Denne gang skal du ikke møde Guruji alene."

Han så på mig med et nyt udtryk i ansigtet, som om han forventede, at jeg ville protestere. Jeg vidste, at der var noget i gære i magtens korridorer, så jeg affandt mig med tanken og svarede bare: "Godt, så bliver det sådan."

Han fortsatte: "Vi har nogle spørgsmål til dig." Før jeg nåede at overveje, hvad de vidste, begyndte han at referere indholdet af en telefonsamtale med en af mine nære venner

i USA. Det fik min puls til at stige. Netop da trådte Gurujis personlige sekretær ud ad døren på den anden side af gangen.

"Goddag, goddag," hilste han med sin sædvanlige dybe og langsomme stemme.

Jeg svarede høfligt: "Goddag, *swamiji*."

Denne præst havde været Gurujis personlige sekretær gennem mere end tredive år. Han var organisationens J. Edgar Hoover og kendte alles hemmeligheder. Han havde mestret den ædle kunst altid at sætte syv segl for sin mund, og det var derfor, Guruji havde holdt fast i ham så længe.

"Han venter på dig," sagde han og tilføjede efter en lille pause: "Mit råd til dig er enkelt. Uanset hvad der drøftes og kræves af dig, skal du underkaste dig og tage det til efterretning."

Bum. Nu vidste jeg, at situationen var præcis så alvorlig, som jeg havde frygtet. I samme øjeblik kom organisationens direktør gående ned ad gangen og bød mig kort velkommen. Han var Gurujis højeste rådgiver i alle spørgsmål og havde båret sin orange dragt gennem mere end halvtreds år. Mens jeg knælede og berørte hans fødder med min pande, begyndte han at tale med en blid, men fast stemme.

"Goddag, swami. Jeg har hørt fra London, at du havde en problemfri rejse. Det glæder mig, at du ikke blev forsinket."

Jeg rejste mig og så på ham med hænderne foldet i respekt. "Jeg havde en god rejse, tak."

Han nikkede. "Det plejer du jo at have," sagde han med et smil. Så forsvandt smilet brat, og han fortsatte: "Vi må tale lidt sammen om dit ophold i USA for nylig. Skal vi gå ind?"

Mødet var tydeligvis blevet grundigt forberedt. Man havde taget sig god tid til at tænke over og formulere alle de spørgsmål, man ville stille mig. Jeg vidste, at meget ville afhænge af de næste par timer. Jeg stirrede på døren og forstod, at klokken var faldet i slag for mig.

Da døren langsomt blev åbnet, kunne jeg dufte de friske blomster i Gurujis inderste gemak. Jeg trådte ind med bankende hjerte.